

et rimeligt Prisniveau paa disse Livsfor-nødenheder, kan jeg ikke have noget imod at hæve Prisen til 30 Kr. Men jeg vil gerne angaaende Prisen i Almindelighed have Lov til at anføre, at naar det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) sagde, at man ikke fra hans Side ønsker den højest mulige Pris, saa er Forholdet dog dette, at naar den faste Pris kun angaar det Korn, som ikke ønskes ombyttet — og det var jo det, som det staaende Landbrugsudvalgs to Indstillinger gik ud paa —, saa har Kornprisen ingen Interesse for nogen Landmand i dette Land, som ikke er Kornsælger. Enhver Landbruger, der kan faa Ombytningsret for alt sit afleverede Vinterkorn, fordi han har Anvendelse for det i sin egen Bedrift, har ingen som helst Interesse i at faa en høj fast Pris, ej heller en høj fluktuerende Pris, der er bestemt af Forholdene udefra; og her har vi det Tilfælde, at baade Skibsfarten og Landbruget har en afgørende Indflydelse paa, hvordan Prisniveauet bliver. Sagen er nemlig den, at hvis Verdensmarkedets Pris for den udefra indkøbte Majs skal være Grundlaget for Prisansættelsen af Korn herhjemme, saa vil enhver Forhøjelse i Skibsfragten betyde en tilsvarende Forhøjelse i Kornprisen herhjemme, og skulde man gøre samme Betragtning gældende fra Skibsfartens Side, som man vil gøre gældende fra Landbrugets Side, at man ikke vil finde sig i nogen indskrænkende Bestemmelser fra Staten, men vil have Lov til at faa den Pris, til hvilken man kan sælge — det gælder for Skibsfartens Vedkommende Tonnagen, for Landbrugets de hjemmeavlede Produkter —, saa vil Forholdet blive, at jo højere Skibsfarten kommer op i Fragter, desto højere Priser vil de korndyrkende og kornsælgende Landmænd faa for deres Varer. Det var det, der var Grunden til, at vi fra Husmandsforeningernes Side var meget betænkelige ved at foreslaa en Kornordning, der kort og godt gik ud paa: ingen fast Pris, men Verdensmarkedets Pris skal være bestemmende for det, man ikke ønsker ombyttet, og saa Ombytningsret for alt det, man ønsker. Vi kunde ikke se rettere, end at det kunde og vilde medføre — og de Begivenheder, der er foregaaet siden, har bekræftet vor Opfattelses Rigtighed —, at baade Prisen for fremmed Foderkorn og for Tilførslerne kom op i en saadan Højde, at Kornpriserne i Danmark vilde blive urimelige, blive uforholdsmæssig høje, og det ikke til Gavn for andre end procentvis

ganske faa Landmænd, der tilhører det kornsælgende Landbrug.

Angaaende Virkningen af den faste Pris vil jeg yderligere tilføje, at for det almindelige Landbrug, jeg kan godt sige helt op i det almindelige Gaardmandsbrug, spiller Kornprisen, sammenholdt med en billig Brødpris, ikke økonomisk saa stor en Rolle. Vi skal ret højt op i Landbruget, inden man er interesseret i at faa sat Brødkornspriserne op. Selv om dette Forhold er forrykket noget ved, at man ikke har Ombytningsret for en Del af sit afleverede Korn, saa vil jeg dog i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at de første 3 000 Kr.s Jordværdi er ligningsfri. For den Jordværdi, man har udover de 3 000, skal man altsaa aflevere 2,2 hkg pr. 1 000 Kr.s Jordværdi; helt op til 13 000 Kr.s Jordværdi skal man ikke aflevere mere end 20 hkg uden Ombytningsret, og gaar man op til 23 000 Kr.s Jordværdi, skal man ikke aflevere mere end 40 hkg uden Ombytningsret, og denne Kornmængde faar man altsaa kun 30 Kr. for. Men hvis man er i Stand til ved denne faste Pris at holde Brødprisen og Melprisen her i Landet nede, saa faar vedkommende Landbruger for hele sin Familie og sit Folkehoid indenfor sin Bedrift den økonomiske Fordel af den rimelige Brødpris og Melpris, som man opnaar ved en Ordning som den her foreslaaede.

Jeg anfører dette, fordi man ikke udelukkende skal se paa den Byrde, som Landbruget i Almindelighed har af den faste Pris, man maa ogsaa tænke paa den Fordel, man har ved en rimelig Brødpris. Jeg ved godt, at en Del af mine Kolleger i det staaende Landbrugsudvalg trak stærkt paa Skuldrene af den Argumentation, at f. Eks. en Mand i min Bedrift kunde have en økonomisk Fordel af en Kornordning som denne, naar Brødprisen var rimelig, men ikke desto mindre er det rigtigt. Tilbage bliver der saa Virkningen af den frie Pris paa Brødkornet, og den vil uvægerlig blive, at det for det store Jordbrug, der f. Eks. afleverer 1 000 Tdr. Korn eller helt op til 2 000 Tdr., vil betyde ganske overordentlig meget, om en Mand kan faa 10 Kr. mere for Tønden, thi det forøger jo Aarsindtægten stærkt; men det almindelige Landbrugs Interesse i Kornprisen er økonomisk set ringe. Derfor glæder det mig, at det store Landbrugs Repræsentanter indenfor det staaende Landbrugsudvalg for en Gangs Skyld er kommet til at aflevere en Indstilling angaa-